

(राग: जोगिया - ताल: धुमाळी)

यंई चेतन सांबा मन हें आवरी । हृदयाकाशी उठती मी मी लहरी ।
 न कळे कोण मी भ्यालो । मज पोटि धरी । बुडतो भ्रमजल डोहीं
 न्या पैलतिरी ॥१॥ नाहींसी तरि ही सृष्टि कवणे रचिली । ‘अहं
 ब्रह्म’ ही वृत्ति कवणा स्फुरली । अनंत जडजीवाकृति कशि हो
 दिसली । प्रकाशावांचुनि निशि ही कुणि भासविली ॥२॥ माझें
 मीपण गांबा त्वां चेवविले । जागृति स्वप्न सुषुप्ति त्वां भोगविले ।
 ‘अंतर्यामी’ म्हणुनी वेदीं स्तविले । अंतरि वसुनी सांबा मज
 अंतरिले ॥३॥ विषयभोगपर वृत्ति जेंव्हां मुगली । अन्य वृत्तिही
 नाहीं शांती फळली । प्रगटे चिन्मूर्ति जी हृदयीं वगली । हा अनुभव
 सर्वा परि मति हो भ्रमली ॥४॥ स्त्री पुरुषाकृति तूझी जाणुनी
 भुलतो । विषयी सुख तूं नाथा नेणुनीं रमतो । न कळे कोण मी ऐसे
 कळुनी भ्रमतो । नाथा आत्मस्मृति दे चरणीं नमितो ॥५॥ पूर्णकाम
 तूं सांबा जग कां रचिले । ‘ममैवांश’ म्हणता परि नरके पिडिले ।
 दुर्घट मायावाक्य हें आम्हां फळले । त्राहि त्राहि हे भगवन् दैवें
 त्यजिले ॥६॥ पर शिववाणी वदली वत्सा उठि हो । आत्मोल्हासी
 जग हें मग कां भय हो । जीव भ्रम तूं साक्षी शिव हो शिव हो । तब
 भूषण ही माया तुज मंगल शुभ हो ॥७॥ मी आहें या अनुभवी
 सत्ता प्रगटे । अनंत जन्म ज्ञान विण चेतन न घटे । स्वप्नी ही
 निद्रासुख न कदापि विटे । चिदानंद मी निश्चयें हें दैन्य फिटे ॥८॥
 स्वानुभव स्फूर्ति पद मनीं सार्थ जडे । ब्रह्म कपाट अविद्या सहजी
 उघडे । चिन्मार्ताण्ड प्रसादें हा योग घडे । सकलमतप्रभु नांदे जिकडे
 तिकडे ॥९॥